

σκαλισμοῦ. Τὰ βρωμοσιάνταλα τοῦ γυμναστηρίου αὐτοῦ «Γυφίτος» καὶ τῆς Ἀμπέτειας Σχολῆς εἶνε κρυφὰ παιδιὰ τοῦ δασκάλου αὐτοῦ.

Τὸν θαυμάζει κανεὶς στὴν τέχνη του.

Μὰ τ' ἀφίνω γιατί πολὺ μὲ τράβηξεν ὁ τύπος. Καθὼς εἶπαμε μ' ὅλα τὰ λάθια μου καὶ ὅλες τίς παράλειψες πάντα θὰ καταλάβατε τὸ τί εἶδους καθρέφτης εἶν' αὐτὸς ὁ γκαζτενεκὴς. Πῶς μπορεῖ λοιπὸν νὰ καρτεράει κανεὶς τὴν κλητέρεψη; Ἀπὸ ποῦ νὰ μᾶς ἐρθεῖ αὐτὴ ἡ θεὰ; Πιστεύει κανεὶς μᾶς στὰ μεταμορφωτικὰ θάματα; Ἀπὸ ποῦ, θέ μου, ἀπὸ ΠΟΥ;

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΣ

ΤΟ ΟΝΟΜΑ «ΓΥΦΤΟΣ» ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ἄς μὴν τρομάξῃ ὁ ἀναγνώστης μᾶς. Δὲ θὰ μιλήσωμε γιὰ τοὺς Γύφτους, τοὺς Ἀτσιγγάνους, ὅπως τοὺς λέγουν ἄλλοι.

Ἐδῶ ὁ λόγος μᾶς εἶνε γιὰ μιὰ παράξενη συνθήκη πούχουμε στὸ Μωριζ, στὰ χωριά τῆς Ζαχαρίας.

Ὅταν ἓνα παιδί ἀρρωστήσῃ ἀπὸ σεληνιασμό, οἱ γονιοὶ καὶ οἱ ἰδικοὶ τὸ ξεγράφουν. «Δὲν εἶνε δικό μας παιδί. Οἱ Γύφτοι, μᾶς τέρρηξαν. Γύφτος εἶνε».

Ἀπὸ τότε τὸ παιδί δὲν τὸ φωνάζουν μὲ τὸ ἀληθινὸ ὄνομά του, παρὰ μὲ τὸ ψεύτικο «Γύφτος».

Τὸ παιδί μεγαλώνει, ἡ ἀρρώστια πολλὰς φορὰς τὸ ἀφίνει, καὶ μόνο τὸ ὄνομα Γύφτος δὲ ξεκολλᾷ ἀπὸ πάνω του.

Ταλαίπωρε ἄθρωπε! Μὴν εἰμπορῶντας νὰ ρήξῃς κάτω τὸ φοβερὸ θεριὸ πού ἀφρίζει μὲς' στοῦ παιδιοῦ σου τὸ στόμα, προτιμᾷς νὰ παίξῃς μιὰ ἄνοστη, ἂν καὶ ἀνέξοδη κωμωδία! Σ' ἐγέλασεν ἡ μαντραγούρα(1) ὡς τώρα, σ' ἐγέλασε τὸ βρωμιούχο κάλι, σ' ἐγέλασεν ὁ ἀμυλονιτρίτης, τώρα παρουσιάζεται ἄλλο βοτάνι, ἡ σερεμπρίνα. Ἴσως αὐτὴν τὴ φορὰ ὁ σεληνιασμός ξεγραφτῆ ἀπ' τὴς φοβερὴς τὴς ἀρρώστιας, ἴσως πάσῃ γιὰ πάντα νὰ παρασταίνεται ἡ θλιβερὴ κωμωδία τοῦ «Γύφτου».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γ. ΠΟΥΛΑΚΗΣ

Γιατρός.

1) Μαντραγούρα παλιὰ Ἑλληνικὰ Εὐβάχεια. Λατινικὰ Belladonna.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΝΕΑ ΕΡΓΑ

Τὸ θέατρο τοῦ Μαίτερλιγκ— Ὁ Παρέισακτος.

Εἶπανε καὶ τὸ Μαίτερλιγκ συμβολιστὴ, ἀκατανόητο, τρελλό. Κι' ὅμως ὁ Βέλγος ποιητὴς δὲν ἔχει στὰ ἔργα του οὔτε ἕγνος φιλοσοφίας ἀπὸ κείνη πού δίνει τὸ νοῦ μὲ τίς διάφορες θεωρίας, καὶ πλαναίει σκοτισμένη τὴ σκέψη, στὰ μονοπάτια τῶν κοινωνικῶν λογισμῶν. Ἡ τεχντροπία του εἶνε παιδί κι' αὐτὴ τῆς ξεχωριστῆς ψυχῆς του, καὶ καταντᾷ φυσικὰ ἀποκρουστικὴ γιὰ τὸν πολὺ κόσμον πού δὲν εἶνε στὴ φύση του νὰ μῆ στὸν κύκλον τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῆς τέχνης τοῦ συγγραφέα, καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸν ὀρμητικὸ δρόμον του. Τὸ ἔργο τοῦ Μαίτερλιγκ δὲν εἶνε ἀπὸ κείνα πού μιλάνε στὸ νοῦ καὶ ζητᾷν

μόνον τὴ δύναμιν καὶ τὴ βαθύτητα τῆς σκέψεως γιὰ νὰ φωτιστοῦνε τὸ ἔργο του μιλάει στὴν ψυχὴ μὲ τὴ λεπτότητα πού ἔχει στὴν ποιητικὴ ἀντίληψιν μερικῶν πραγμάτων. Ἴσως ἡ ποίησίν του εἰσφέρει μόνο γιὰ ὅσους βλέπουν τὴ ζωὴ μ' ἄλλο μάτι, αἰσθάνονται κάποιο σεβασμὸ καὶ φόβον πρὸς τὴ Μοῖρα, κι' ἔχουν βαθεῖα μέσα τους τὴν αἴσθησιν τῆς γύρω Ζήσης, γιὰ ὅσους ὀλόκληρος μυστικὸς κόσμος ζῆ μὲς' τὴ ψυχὴ τους!

*

Φαντασθῆτε πῶς βρίσκεται κανεὶς σ' ἓνα ἔρημον σπιτί καταμεσῆς μεγάλου δάσου. Γύρω τριγύρω θεόρατα δέντρα τὸν ζώνουν. Εἶνε μονάχος καὶ στεναχωριέται, ἀνοίγει τὸ παράθυρον καὶ κάθεται συλλογισμένος. Τὸ ἡλιοδασίλεμα ἀπλώνει μέσα στις κάμαρες μεγάλες σκιές. Ὅλα τὰ πράγματα γύρω ἀρχίζουν νὰ σκοτεινιάζουν. Ἐνα μικρὸ ποταμάκι σιγαλωτᾷ παρακάτω μουρμουρίζοντας. Πέρα ἀπὸ μακριὰ ὑποστατικὰ ἀκούγονται κάθε τόσο γαυγίσματα σκύλων. Ἰστέρα βαθεῖα ἤσυχία καὶ πάλιν... Προβαίνει ἀρχὰ τὸ βράδι. Πού καὶ πού σ' ἀπόμακρα ποιμενικὰ σπιτάκια ἀνάβουν ἓνα μὲ τ' ἄλλο τὰ νυχτερινὰ φῶτα. Στὸν οὐρανὸ ἀρχίζουν νὰ φέγγουν τ' ἄστρα. Ἐνας διαβάτης περνᾷ πέρα. Τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὸ μάτι ἴσαμε πού χάνεται μακριὰ πίσω ἀπὸ κάτι δέντρον.

*

Στὸ μονιασμένον αὐτὸν ἄνθρωπον χίλιες σκέψεις θὰ γεννηθοῦν τότε μὲ μιὰς στὸ νοῦ του. Σιγὰ σιγὰ θ' ἀρχίσουν νὰ ξαναγυρίζουν στὴν ψυχὴ του γλυκύτατες θύμησες, παλιὰς ξεχασμένους ἀγάπας, ὠραίας στιγμῆς πού πέρασαν. Ἄξαφνα κάτι θὰ δαγκάσῃ ἀπὸ τομα τὴν καρδιά του. Θὰ θυμῆται τίποτα τραγικόν! Ἄν ἔχασε στὴ ζωὴ του πολυαγαπημένον του πρόσωπον εἶν' ἀδύνατον νὰ μὴ τοῦ ἐρθεῖ στὸ νοῦ του, καὶ νὰ μὴ ξανακισταθῇ τὴν πρώτην του λύπην ὅχι πιά μὲ τὴν παλιὰ τῆς δύναμιν, μὰ σὰν ἐλαφρότατη τώρα πνοὴ μελαγχολίας ἕστερα πάλιν θὰ φύγουν οἱ μαῦρες συλλογὴς καὶ θὰ πετάξῃ ἡ ψυχὴ του σὲ καμμιά παλιὰ του ἀγαπητικιά, ἀψείλαι γέρος θὰ γυρίσῃ στὰ νεανικά του χρόνια, ἂν εἶνε νέος στὰ παιδικὰ του, κι' ἂν εἶνε παιδί θὰ θυμῆθῃ ἴσως κινὰ ξανθὸ μωροῦδελι πού ἔπαιζε μαζί του τις κοῦκλες σὰν εἶτανε ἀκόμιν βρέφος. Κι' ὅταν πιά νυχτώσῃ, καὶ ὅλα τριγύρω σωπάσουν θὰ φοβηθῇ μονάχος του, ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου θαρθεῖ ἐπίμονα νὰ καθήσῃ σὰ μαῦρος κόρακας στὴν ψυχὴν του ἀνοίγοντας τὰ φτερά του γιὰ νὰ σκεπάσῃ καὶ νὰ σβύσῃ κάθε ἄλλη σκέψη. Θὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον γιὰ νὰ κοιμηθῇ κι' ὅμως δὲ θὰ μπορέσῃ. Ὁ παραμικρότερος κρότος θὰ τὸν τρομάξῃ. Τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων πού πρὶν ἴσως τὸν φχαριστοῦσαν θὰ τὸν ταραξούν. Ἄν σηκωθῇ ἔξαφνα ἄλαφρος ἀγέρας κι' ἀρχίσουν νὰ σιγοψιθυρίζουν τὰ φύλλα τῶν δέντρων, θ' ἀφιγγραστῇ ἡ ἀκούσθιν νομίζοντας πῶς κάτι λίνε μεταξύ τους γι' αὐτὸν, γι' αὐτὸν πάντοτε. Ἰδέες πολλὰς, ἀλλόκοτες, περιεργές, ζωντανεμένες σὲ χιλιάδες μορφάς, σχήματα τρόπους, χρώματα θὰ παρουσιαστοῦνε μπροστά του, Ὅλος ὁ ἰσωτερικὸς κόσμος ἐξύπνησε πιά καὶ χορεύει γύρω του δαιμονικὸ χορόν.

*

Μιὰ τέτοια πνοὴ αἰσθημάτων καὶ συγκινήσεων εἶνε τὸ θέατρο τοῦ Μαίτερλιγκ. Ἄκούγοντας ἔργο του μπορεῖς νὰ μείνης μὲ τὴν ἴδια περιεργὴν ἐντύπωση πού σου δίνει καὶ ἡ βαθεῖα αἴσθησιν τῆς Φύσης. Οἱ ρεμβασμοὶ οἱ μυστικώτατοι τῆς ψυχῆς εἶνε πολ-

λὲς φορὰς τόσο ἀληθινὰ ζωντανεμένοι πού νομίζε κανεὶς πῶς ὅσα κινεῖνται καὶ λέγονται στὴ σκηνὴ εἶνε ἀπ' τὴν ἴδια κρυφοζωὴν τοῦ παριέναι. Δυνατὴ προσπάθεια λοιπὸν νὰ κινηματογραφῆσῃ τὸν ἰσωτερικὸν κόσμον πού ἀσυναίσθητα ζῆ μέσα μας. Ἐτσι ἐξηγεῖται εὐκόλως πῶς ὁ Μαίτερλιγκ εἶνε ἀκατανόητος γιὰ πολὺν κόσμον. Ὁ Βέλγος ποιητὴς δὲν ἔχει νὰ πῇ πολλὰ πράματα σ' ἓναν ἄνθρωπον πού ἡ φύση, καὶ τὰ παράδοξά της, τὸν ἀφίρουν ἀσυγκίνητο καὶ πού ἡ ἀνέμη τῆς ψυχῆς του δὲν ἔχει γύρω σὲ τί νὰ στριφογυρίσῃ. Γιατὶ οἱ θεατῆς ἢ ἀναγνώστες εἶνε κείνοι πού παίζουν τὸ δράμα ἢ συγγραφίαις μόνο φροντίζει μὲ τὴν τέχνην του νὰ τοὺς ἐξυπνήσῃ τὸν ἰσωτερικὸν τους κόσμον.

*

Κ' ἡ τεχντροπία του καταντᾷ πολλὰς φορὰς παραδοξὴν, ἀκατανόητην. Μέσα στὰ ἔργα του καὶ τὸ πρὸ μικρὸν πρᾶμα ἔχει τὴ θέσιν του καὶ καμμιά φορὰ ἐκεῖνο πού σ' ἓνα κοινὸ θεατῆ ἢ ἀναγνώστη περνᾷ ἀπαρατήρητον σ' ἓναν ἄλλον δίνει ὀλόκληρον μυστικὴν ἐντύπωση. Τὰ λυγίσματα τῶν σκύλων καὶ τῶν κοκῶν τὸ λάλημα, τῶν ἀγδονίων τὸ τραγοῦδι, τὸ φτερούγισμα τῶν πουλιῶν, τὸ νερὸ πού κυλάει σιγαλωτᾷ στὸ ποταμάκι, ὁ ἀγέρας πού σηκώνεται ἔξαφνα, ἐδῶ τὸ σκότος ἐκεῖ τὸ φῶς, τὸνα ἕστερα ἀπ' τ' ἄλλο ἀπότομα, τῶν δέντρων τάλαιφρον μουρμουρίσμα, τὸ φεγγάρι πού αἰμάτινον θὰ προβάλλῃ πίσω ἀπ' τὸ βουνόν, ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης κι' ὅλες οἱ μυστικὴς τῆς ψυχῆς αἰσθησες πλέκονται στὰ ἔργα τοῦ Μαίτερλιγκ ἄλλοι σὲ ποιήματα ἔκτακτῆς ὀμορφίης καὶ ἄλλοι σὲ εἰκόνες ὑπέροχης φρίκης τραγικῆς. Μ' ὅλα αὐτὰ τὰ σύμβολα ἔτσι ἀρμονικὰ δεμένα μὲ τὸ μυστικὸν πού μοναχὰ ὁ ποιητὴς ξέρει, κατορθώνει νὰ συνταράξῃ μέσα μας τὸν ἰσωτερικὸν κόσμον. Κι' ὅπως μὲς' τὴ μαγείαν τοῦ μυστηρίου μιὰς ὠραίας νύχτας νοιώθουμε παράδοξον συναίσθημα καὶ ἐξυπνοῦνε μέσα μας οἱ κοιμισμένοι ἀντίλαλοι τῶν περασμένων, ἔτσι καὶ στὰ ἔργα του καταφέρνει νὰ μᾶς βάζει μέσα σ' ἓνα τέτοιον κύκλον σκέψεων καὶ αἰσθησεων πού ὀλόκληρον νὰ ξεσκεπαζέται μπροστὰ μας ἡ τραγικότης τοῦ μοιραίου καὶ τῆς ζωῆς.

*

Ἀπὸ τὰ δράματά του «Οἱ ἑπτὰ Πριγκηπίδες» «Ἡ πριγκηπέσσα Μαλέν» «Ὁ Παρέισακτος» καὶ «Οἱ Τυφλοὶ» εἶνε κείνα πού περισσότερο ταιριάζουν σ' ὅσα εἶπα. Τὰ λοιπὰ ἔργα του ἄλλα εἶνε μὲ διαφορετικὴν μορφήν, καὶ ἄλλα ἀπὸ τὴν ἴδια τεχντροπία, μὰ μὲ ἰδέαν πολὺν πρὸ ἐξωτερικῆν.

*

Ἡ ὑπόθεσιν τοῦ «Παρέισακτος» πού παίχτηκε τὴν περασμένη βδομάδα ἀπὸ τὸ θέατρο Οἰκονόμου εἶνε αὐτὴ: Μὲς' τὴ σάλλα ἐνός παλιοῦ πύργου σ' ἔρημην ἐξοχὴν εἶνε μαζωμένοι ὁ γέρον — παπούς—ὁ πατέρας—ὁ γαμπρός—τὰ τρία κορίτσια. Στὴ διπλανὴν κάμαρα βαρεῖα ἀρρωστὴ εἶνε ἡ ἄλλη κόρη. Σ' ὅλων τὰ πρόσωπα εἶνε ζουγραφιστὴ ἡ ἀγωνία τῆς ἀνησυχίας. Περισσότερον ἀπ' ὅλους ὁ γέρον—Παπούς τυφλὸς ὀδοντάρης μὲ τὸνα πόδι στὸν τάφον βρίσκεται σὲ μεγάλην φόβον. Κάθε λίγο ρωτᾷ τοὺς ἄλλους γιὰ τὴν ἀρρωστὴν καὶ ἐνῶ ἐκεῖνοι θέλοντας νὰ τὸν ἡσυχάσουν τοῦ λένε πῶς πάει καλύτερα ἐκεῖνος μὲ τὸν προαίσθημα του πού τὸν κάνει νὰ τρομάξῃ ὅλα τὰ γύρω του, δὲν τοὺς πιστεύει. Κάνει ἐρωτήσεις πολλὰς, περιεργές, ἀλλόκοτες γιὰ τὸ κάθε τι ὅλοι πιά τὸν νομίζουν ξαναμωραμένο καὶ δὲν τοῦ ἀπαντοῦνε. Περι-

μένουν όλοι κάποιον, μιὰ γυναίκα συγγενισχά τους που τους ύποσχέθηκε πως θαρρή τή νύχτα. Οί όρες όμως περνούν και κανείς δέν έρχεται. Η άνησυχία τους κάθε στιγμή μεγαλώνει. Φαίνεται πως όλοι κάτι περιμένουν μά κι' αυτοί δέ ξέρουν τί. Τό παροχθρο τής σάλλας που βλέπει στο μεγάλο περβόλι είν' άνοιχτό. Άκούνε κάποιο κρότο και νομίζοντας πως είναι κείνη που περιμέναν τρέχουν όλοι — έξόν άπ' τόν παπού — στο παράθυρο. Κάτι μπήκε άπ' τήν πόρτα τού κήπου... θα είν' αυτή χωρίς άλλο. Μά τά σκυλλιά δέ γαυγίζουν. Περίεργο, τ' άηδόνια σίωπασαν, οί κύκνοι δέ κουνιούνται πιά. Μά ποιός είναι λοιπόν ; 'Ο γέρω — παπούς όλο και ρωτάει. Είναι τυφλός κι' όμως βλέπει πάντα, κάτι βλέπει γύρω του με τά μάτια τής ψυχής του και φοβάται. Άζικηνα ακούγεται σά σκάψιμο επίμονο ρυθμικό στο περβόλι. Φρίκη τους πιάνει όλους. Μά δέν είναι τίποτα; θα είναι ή περιβολάρης χωρίς άλλο. Κάποιος άνεβαίνει τή σκάλα... κι' ύστερα ήσυχία. Φωνάζουν τήν ύπηρέτρα να τή ρωτήσουν κι' ή πόρτα άνοίγει, και δέ θέλει να ξανακλείση πιά, κάτι βρίσκεται άναμεσα. 'Ο φόβος τού Παπού όλο και μεγαλώνει. Τώρα νομίζει πως έσβυσε ή λάμπα, ύστερα πως άκούει βήματα, πιό έπειτα πως κάποιος κάθησε σιμα του στο τραπέζι. Άλλοίμονο, είναι πιό κοντά αὐτός στο θάνατο και μέσ' τή μαύρη νύχτα που τόν σκεπάζει βλέπει καλύτερα άπ' τους άλλους. Σε λίγο ένώ όλων τής ψυχής έχει σκεπάσει ή αγωνία, ή τρόμος, μπαίνει ή καλόγρια — νοσοκόμα και σταυροκοπιέται. 'Ο Παρβίσκατος θρονιάστηκε στη διπλανή κάμαρα. Τρέχουν όλοι με λυγμούς άφίωντας τό γέρω Παπού μονάχο του να φωνάζη. Θλιβερά... «Πού μ' άφίνετε μόνο ; Πού μ' άφίνετε μόνο;».

*

Είν' αδύνατο να φανταστή κανείς τή φρίκη που καταφέρνει να σκορπίση στο μικρό αυτό δραματάκι ή Μαίτερλινγκ. Νομίζεις όσο τό έργο ζετυλίγεται πως βλέπεις τό μαύρο θάνατο να περνάη μ' άργά βήματα τό περβόλι τού έρημου σπιτιού, να κάθεται λίγα σε μιὰ μεριά για να σκάψη τό λάκκο κι' ύστερα πάλι με τό ήσυχο και μεγαλόπρεπο περπάτημά του ν' άνεβαίνει τή σκάλα, να μπαίνει μέσ' τή σάλλα κι' άφού σταθή κομμάτι κοντά στον παπού να ξαναμπαίνει με τό ίδιο πάντα βήμα στη κάμαρα τής άρρωστης για να σταθή και να ζαποστάση. Κι' κί-στανέται κανείς όλη τήν αγωνία όλη τή φρίκη τού μαύρου επισκέπτη να τού βαράει τήν καρδιά και νοιώθει όλο τό βέρος, όλη τήν αίσθηση τού θανάτου που θάρρη πάντα μιὰ μέρα να τού ξεσκίση ένα κομμάτι τής ζωής του, ή να τού τήν πάρη έλόκληρη.

*

Τώρα είναι ζήτημα αν ένα τέτοιο έργο μπορεί να παιχτή σε θέατρο. Κι' αν παίζεται, έξάπαντος όμως όχι σε καλοκαιρινό που οι διάφορες φωνές και τά νταβατούρια σινοτροφούν πάντα τήν παράσταση. Σε χειμωνιάτικο ίσως με τό σχετικό σκότος και με τή λαμπιτσα μόνο με τό πράσινο άμπαζούρ στη σκηνή κάτι μπορούσε να γίνη. Μά θέλει και ήθοποιούς που σε κάθε τους λέξη να σκορπούν τή φρίκη. Θέλει και θεατές βουδός που να κρητούν και τήν άνακποή τους. Άκόμα χρειάζεται ή μετάφραση να είναι πιστό ξεσηκωμα τού κειμένου γιατί εκεί κι' οι λέξεις είναι μετρημένες. Μά και ντύσιμο χρειάζεται, κατάλληλο κι' άλλα πολλά που ούτε βέβαια μπορούσαν να γείνουν στην πρόχειρη παράσταση τού Βαρσιέτι.

'Ο κ. Μουστακας όμως που έπαίξε τό γέρω Παπού εΐταν αρκετά καλός, και καλύτερος πολύ θα καταφέρη να γίνη αν τού ξανατύχει περίσταση να ξαναπαίξη σ' έργο τού Μαίτερλινγκ.

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στη στήλη αυτή θα κρεμάει κάθε βδομάδα, σαν κερφάλια ληστών, όλες τις άσυνταξίες κι ανορθογραφίες που βρίσκονται σε καθαρευουσιάνικα βιβλία. Συνεργάτες τής στήλης αυτής θάναί όλ' οι άναγνώστες μας, άρκεί μοναχά πλάι στη βαρβαρισμ που θα μās στέλνουνε να σημειώσουν τδνομα τού βιβλίου και τόν αριθμό τής σελίδας που βρίσκεται:).

"Ενας βαρβαρισμός τού Χατζιδάκη. 'Ο Χατζιδάκις στο γράμμα του προς τά Έθνοπαϊκά Πανεπιστήμια για τά Βουργάρικα κακουργήματα, που μυρίζει Λασκαλισμό άνυπόφορο, γράφει μέσα σε άλλα και τή φράση «αν θρωπων κτεινομένων» Πρέπει να παρατηρήσουμε στο σοφό καθηγητή πως ρήμα κτεινομαι στην αρχαία Έλληνική είναι άγνωστο. Μόνον ή παρατατικός εκτεινόμην άπανταί σάνια στο Θουκυδίδη (Γ', 81). "Όλα τά παιδιά τού σχολειού τό ξέροννε πιά πως παθητικό τού κτεινω είναι τδ θνησκω υπό τινος. Καλά μεταξύ μας τι λέμε και τι γράφουμε. Μά σάν είναι να μās διαβάσουνε και ξένοι, καλό είναι να προσέχουμε και λιγάκι.

ΒΑΡΒΑΡΟΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Τό Μίχλ δέν τόν πιάσανε ως τήν ώρα, ούτ' εκείνον ή εκείνους που κρεμάσανε τόν μπακίλη στο Κολωνακί.
—Έδώ, παρατήρησε κάποιος, πιάνουνε μόνο όσους πάνε μοναχοί τους και παραδίνονται στην Άστυνομία. Κι' ή-μους αρκετά ξεδιάζει κάθε χρόνο τό Κρότος για να...μήν έχει δημόσια άσφάλεια.
—Νά συνέλθει ή Βουλή άμίσως... προτείνει κά-ποιος άγαθός συμπολίτης μας χαλισμένος από τις Βουργά-ρικές θηριωδίες.
—Νά συνέλθει ή Βουλή και τί να κάμη; Μήπως τό-σες φορές, ύστερ' από τό 97, δέ συνήλθε και δέν άπείληθε μή κάνοντες τίποτ' άλλο παρά μεγαλώνοντας τήν περι-φημη τρούνα τού νερού ;
—Εύτυχισμένοι όσαι καρτερούν ακόμα γιατριά από τέ-τια Βουλή. Μιάζουμε με τούς άρρωστους που άπελιτισμένοι από τήν επιστήμη καταφεύγουνε στους Κομπογαννίτες.
—'Η «'Ακρόπολη» άνοιξε στήλη για τήν κοινή γνώμη προσκαλώνοντας τόν κάθε κάθε άναγνώστη τής να πεί τή γνώμη του για τήν κατάσταση.
—Και οι γνώμες τής στέλνουνται με τό σωρό. Κάθε Ρωμιός και με τή γνώμη του.
—Κι αυτό είναι τό μεγάλο τό κακό, πούχουμε καθέ-νας και τή γνώμη του. "Αν τύχαινε νύχαινε όλοι μας με ή γνώμη, βέβαια δέ θα φτάναμε στα σημαρτά χάλια.
—'Η Α. Μ έφυγε τήν περασμένη Δευτέρα για τήν Εύρώπη. Στο σιδερ. σταθμό ρώτησε τόν κ. Σκουζέ: «Κύ-ρις 'Υπουργέ, δέ θα κάμετε και σεις κανένα ταξιδάκι;» και τόν κ. Μερκούρη: «Μπύ! κ. Δήμαρχε, ακόμα εδω; κι' εγώ σās ενόμιζι στην Εύρώπη!»
—Κι έλθονα έρχονται πρέσβευες από τήν Άχιαλο κι από τάλλα Βουργάρικα λουκαώρια !
—Στο περασμένο φύλλο του δ «Monde Hellenique» γράφοντες άρκετά κολακευτικά για τό βραβεμένο «'Αρρα-βητέρι» μας, λέει και τάκάλεθα :

—'Αυτό τό νεο δημοσίεμα δέ συμπληρώσει τό χέμα που εΐτανε πολύ ασητό στη Ρωμαϊκή εκπαίδεψη. Για τούτο, ακόμα μιὰ φορά, ή Νουμάς θα έχει δικαίωμα στην εύγνωμοσύνη τού γονιών, στην έχτίμηση τού μορφωμένων, σ' όποια σχολή κι αν άνήκουν, και στη συντρομή τού λαού. Καθώς εΐπε κι ή μεγάλος επαναστάτης Δαντών: "Υστερ' από τό ψωμί, ή άνατροφή είναι ή πρώτη άνάγκη τού λαού».

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ

Άπό Πέμπτη σε Πέμπτη.

'Υπουργός 'Εσωτερικών ή Ν. Καλογερόπουλος
Σκοτωμοί. 'Αθήνα 2. 'Επαρχίες . 5.
Λυθωμοί. 'Αθήνα 5, Πειραιάς 6. 'Επαρχίες 8.
Κλεψιές. 'Αθήνα 6, Πειραιάς 8.
'Απαγωγές. 'Επαρχίες 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Παρασκευίτη. Οί «'Αύκοι» τού κ. Άσπρέα δει-δάσαμε πως είναι έργο έθνικος και δέν τού ταυρίζε καθό-λου ή τίτλος «Οί Ματακρυλοκοι» που τούς δίνεις. "Όσο για τό άλλο, έχεις δικιο. 'Η «Κατοχή» τού Βώκου γέννησε τήν 'Εξίωτη τού 'Όλιου, και οι «Ιουλαγορμακεδόνες» τού Γανήρα τούς «'Αύκοι». 'Η άμικτια λοιπό στους δυά πρώτους που μās φορτώσανε στη ράχη μας τις τέτιες έθνικές ήλαροτραγωδίες. Μας άρει και τίλλο σου χωρατό, πως ή κ. Λέων τόσο σοδρά παζάρε, για 'Όθωνα που λίγο άκόμα και θα μās ζητήσει νάν τού δώσουμε... τό θρόνο του ! —κ. Σωκρ. Στ. Μικρ. Πόλης Λίβρα με τή συντρομή τού 1906 και σās εύχαριστούμε.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

'Η 'Εθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας. 'Επιτόκιο άποδοσίας εις όρισμένην προθεσίαν ή διαρκείας Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αὐτῶν πλη-ρώνονται εις τό αυτό νόμισμα εις 3 έγένετο ή καταθέσεις εις χρυσόν ή δι' έπιταγής ύφους (chéque) επί τού έσω-τερικού και έπιταγών τού όμολογιούχου.
Τό κεφάλαιον και οι τόκοι τῶν όμολογιῶν πληρώνον-ται έν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αΐτιση: τού και ταθέτοτος έν τοίς 'Υποκαταστήμασι τής Τραπεζής, έν Κερ-κύρα Κεφαλληνία και Ζακύνθῳ διά τῶν ύποκαταστημάτων τής 'Ιονικής Τραπεζής.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1/2	ταίς 0)0	κατ' έτος δια καταθ. 6 μηνῶν
2	»	0)0	» » » 4 έτους
3	1/2	» 0)0	» » » 2 έτῶν
2	»	0)0	» » » 4 έτῶν
4	»	0)0	» » » 5 έτῶν

Αί όμολογοί τῶν έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' αναλογίαν τού καταθέτου έπιμαστικά ή άνώνομοι.

LE MONDE HELLÉNIQUE

Journal français bi-hebdomadaire

Directeur : S. Pappas

Bureaux 2 rue des Philhellènes